

Патријарх Порфирије: Наша вера је поверење у Бога и у љубав Његову. Тим поверењем говоримо, мислимо, гледамо, слушамо. Тим поверењем куца читаво наше биће.

Беседа Његове Светости Патријарха српског г. Порфирија одржана 31. маја 2025. године на светој Литургији у манастиру Тумане

У име Оца и Сина и Светог Духа! Браћо и сестре, благословени смо данас јер смо се сабрали Духом Светим и промислом Божјим у овој светињи и то у периоду када смо прославили славно Васкрсење Христово из мртвих, што је одговор на све наше тежње, на све наше глади, на све наше потребе, што је одговор и на питање зашто је човек дошао на овај свет, зашто је створен. Јер Господ је својим Васкрсењем победио нашег највећег непријатеља, победио је ђавола, победио је грех, победио је смрт и то због нас и због нашег спасења.

У тајни Васкрсења Христовог ми коначно знамо да нисмо створени за пролазност, да нисмо саздани и да нисмо дошли на овај свет да бисмо трајали седамдесет, осамдесет, сто или колико год година и на крају постали

храна црвима, него да смо створени за најузвишеније достојанство, што нам онда Господ открива својим Вазнесењем на небо, јер Он није отишао од нас, није нас напустио. Са собом је узео и нашу људску природу и поставио је с десне стране Оца, а онда оставио нам је Цркву своју, Тело своје, дао нам је свету Литургију, да ту на светој Литургији, узимајући Тело Христово и Крв Његову, постајемо једно са Њим, Његови сутелесници и сукрвници, али постајемо и једно међу собом. То је Црква – ми у Христу, једно са Њим и једно међу собом.

И Црква јесте у овоме свету икона присуства Царства Божјег међу нама. И у Цркви ми хришћани, благодаћу Духа Светог, љубављу Христовом, делом Његовим спасоносним, јесмо Његови, јесмо са Њим. Предуслов и наш искорак, наш улазак у ту тајну јединства са Богом, збива се тајном светог Крштења, али нашом вером, вером у Једног у Тројици Бога, Оца и Сина и Светог Духа.

Вера је, браћо и сестре, основ свега онога у шта се надамо. Вера није тек наше рационално уверење у то да постоји нека виша сила која управља светом, која руководи нашим животима; страшна сила која све зна, која је створила свет и човека у њему и дала му законе да се по њима понаша и ако то не чини, онда та сила чини одмазду и кажњава. Наша вера није вера таква. Наша вера није вера у апстрактну надумну силу и моћ. Наша вера је вера у личног Бога који је дошао међу нас. Наша вера је поверење. Ми имамо поверење у Бога, имамо поверење у Христа, у љубав Његову и тим поверењем говоримо, тим поверењем мислимо, тим поверењем гледамо, тим поверењем слушамо. Тим поверењем куца читаво наше биће благодаћу Духа Светог. Да нема вере, не би се могла успоставити никаква комуникација нити стећи икакво знање. Вера претходи знању и то вера као поверење. Зар дете кад се роди није мирно и сигурно и не расте и не развија се ваљано зато што има поверења у љубав својих родитеља. А и прва знања када пођемо у школу, зар их не усвајамо поверењем у своје учитеље. Вера дакле претходи знању, поверење претходи знању, а онда успостављање пријатељстава, па стварање брачне заједнице, па онда изграђивање породице, али и друштво, на својим пословима, на сваком месту и један читав народ развија се и расте зато што постоји у њему поверење, тј. вера; поверење једних у друге, поверење у то што су сазнали и јесте истинско знање, поверење у то да што чине служи добру њиховом и добру ближњим. Дакле, вера је у свакодневном животу темељ на којем стојимо, без кога нисмо оно што јесмо. А тек Јеванђеље Христово – све је сазнано на поверењу, на вери.

Дакле, Господ се обраћа онима који Га слушају и многи Га чују, али за Њим

иду они који имају поверења. И на крају, Господ чини многа добра, чини чуда међу онима који иду за Њим, али не свакоме и не свима, него онима у којима се најпре десило чудо унутарње, духовно, онима код којих се десио духовни унутарњи преображај, онима који су вером прогледали и разумели да све што постоји, верујући у то, постоји љубављу Божјом. Доживевши унутарњи преображај, тек када се десило унутарње чудо вере, онда Господ дозвољава да се збуди и спољашње видљиво, опитљиво чудо. Зато, Господ, пре него што се деси било какво исцељење, обраћа се души онога којима је пришао речима: Верујеш ли да то могу учинити? Па кад препознаје и чује потврдан одговор, онда казује: Вера твоја спасила те. Дакле, браћо и сестре, без вере не можемо живети, вером се одвија наш свакодневни живот, али вером ми разбијамо окове времена и простора и Богу који је дошао Сином својим међу нас идемо у сусрет.

Вером примамо оно што нам Он даје, вером се дохватимо Његових скута. Вером су апостоли пошли за Христом, вером су светитељи Божји остављали све, напуштали све и посвећивали читаво своје биће кроз подвиг љубави Богу и ближњем и због вере неких, која је била чиста, снажна, подвижничка, испуњена љубављу, Господ је хтео да се благодаћу својом пројави на неким људима, да светост своју дарује њима и да се кроз њих она дарује нама, како бисмо ми кроз њих препознали љубав и светост Божју. Светитељи Божји су били људи вере и подвига и зато их је Господ прославио. Не зато што је то најпре било потребно Богу, па ни самим светитељима Божјим, јер много је више оних који не знамо него оних који су нам познати, него због нас, због наше утехе, због наших слабости, због наше слабашне вере, да би се наша вера оснажила и ојачала, да бисмо ми, гледајући на светост живота светитеља Божјих, гледајући на њихову веру, добили утеху; најпре, прогледавши изнутра, Духом Светим узрастајући у вери, исцеливали себе као личности, у потпуности, дакле, и споља.

Зато, браћо и сестре, када долазимо у ову светињу и у било коју другу, да знамо да долазимо живом Богу, да долазимо светињи над светињама – што је света Литургија. Али долазимо и онима које је Господ прославио да бисмо смирено, са поверењем и вером, њима се обраћали, тражећи помоћ, али на крају увек верујући да ће Бог преко светитеља Божјих послати оно што нам је потребно. Баш онако како изговарамо у молитви Оче наш, молићемо се да нас Господ исцели преко молитава светих овде, Јакова и Зосиме, али ћемо рећи: Господе, нека буде по вољи Твојој и нека буде по светом знању, љубави и вери светитеља.

Нека би нам Господ увек давао вере, оне вере која је записана у Јеванђељу и гласи: Да, верујем Господе, али знам да је моја вера слаба, недовољна, зато ми је потребна вера светитеља. Верујем вером светих и помози моме неверју да бих славио заједно са свима светима, са светим Зосимом и Јаковом и свим српским светитељима Тебе, Једног у Тројици Бога, Оца и Сина и Светог Духа, сада и увек и у векове векова. Амин.

spc.rs